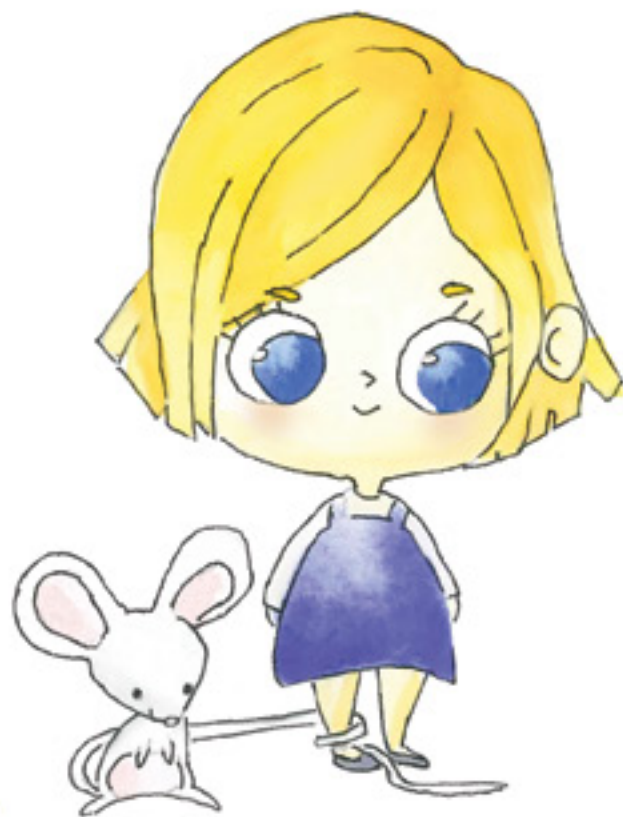

Doamne,

Te rugăm, iertare, că am îndrăznit aici
Să Te strângem în cuvinte de-nțeles pentru pitici!

Sofia voia să știe cine toate le-a făcut,
Cine locuiește cerul, cum lumina-a apărut.
Știu că-i spui Tu la ureche și-i sădești și printre gânduri,
Însă a-ncercat și mama în aceste biete rânduri.

Cum ești bun și știi prea bine ce ne este de folos,
Pune miere în cuvinte pentru piciul curios,
Ca să-i pară cartea dulce și așa fata să știe
Cum că Domnul e-n cuvinte și în suflet, bucurie!

Cine m-a făcut pe mine?

Are Sofia o-ntrebare:

— Cine m-a făcut pe mine, eu de unde-am apărut?

Mama are să-i explice cum a fost, de la început.

Dus dormea Sfântul Efrem, într-o cutioară veche,
Mama i-a șoptit în taină o dorință la ureche.
Cică i-ar fi zis să facă pentru dânsa o minune
Și să-i dea ceva și tatei: sănătate, gânduri bune.

Sfântu-ar fi vorbit cu Domnul, într-o seară, după cină,
Când cântau îngerii-n horă Domnului *Lumină lină*.
A cerut, dac-ar vrea Domnul, o idee să îi dea
Și i-a zis atuncea Domnul că minunea va fi ea.

— Bine, bine! zis-a sfântul nostru mesager,
— Cum sa facem noi minunea din ce-avem aici sub cer?
Domnul a luat nisip, două-trei valuri din mare,
Amestecat-a totul bine și-a mai pus și-un pic de soare.
Când plămada a fost gata,
A suflat și gata fata!

– Domnul m-a făcut pe mine din nisip și din lumină,
Cam așa cum fac eu astăzi purceluși din plastilină.
Sofia zise, mulțumită că-n sfârșit a priceput
Cum se face că pe lume ea, minunea, s-a născut.

– O să știu ce am a spune când ajung la grădiniță
Să mă contrazic cu doamna, cu vreun pici ori vreo fetiță.
Domnul m-a făcut pe mine, n-au decât să creadă ei
Că sunt veri cu vreo maimuță ori nepoți de cimpanzei.

Lângă inima măicuței m-a lăsat să cresc mai mare,
Cam cum punem noi la poștă câte-un plic sau o scrisoare.
Nouă luni am stat acolo, cumincioară, în cutie
Și-acum iată-mă-s voioasă ca o păpușică vie.

